

لەرەب

بچە محل نقاش‌ها

زمانی کە هم خانه‌ی
داوینچى
بودم

لەپا

loopa

فصل یکم

در زندگی هر آدمی گاهی پیش می‌آید که آدم‌های بزرگی سر راهش سبز شوند. من خودم سر راه آدم‌های بزرگ سبز می‌شدم. یکی از این آدم‌های بزرگ «لثوناردو داوینچی»^۱ بود.

مانی این را لای دست‌نوشته‌های دایی‌سامان پیدا کرد و با خواندنش یاد شبی افتاد که با خواهرش، پریسا، پسر خاله‌اش، محسن و دختر دایی‌اش، مینا به زیرزمین خانه‌ی مادر بزرگ رفته بودند و دایی‌سامان را دیدند که داشت روی یک بوم سفید، رنگ‌بازی می‌کرد. واقعاً رنگ‌بازی می‌کرد! نمی‌شد اسم دیگری بر آن کار گذاشت. یواش پشت ستون بزرگی پنهان شدند. دایی‌سامان یک بار گفته بود: «این ستون تنها تکیه گاه خونه است.»

۱. لثوناردو دی سر پیرو داوینچی (۱۴۵۲ - ۱۵۱۹ مه ۱۴۵۲) دانشمند، نقاش، مجسمه‌ساز، معمار، موسیقی‌دان، ریاضی‌دان، مهندس، مختصر، آناتومیست، زمین‌شناس، نقشه‌کش، گیاه‌شناس و نویسنده‌ی ایتالیایی دوره‌ی رنسانس بود. نبغ او شاید پیش از هر چیز دیگری مورد توجه بوده است. لثوناردو معولاً به عنوان نمونه‌ی بازی یک مرد رنسانس معرفی می‌شود. از او به عنوان بزرگ‌ترین نقاش تاریخ یاد می‌کنند. عده‌ای نیز او را بالاستعدادترین شخصی می‌دانند که تاکنون در این جهان زیسته است. داوینچی را «کهن‌الگوی فرد رنسانسی» دانسته‌اند.